

BARANYI GERGELY

2011. 11. 16.

akkor egy reggel feltakarítottál a szobában,
és ahogy összeszedted, kiszáradt tenyeredben
összesűrűsödtek a galambtollak.

míg kint dohányoztam a lépcsőházban,
megtanultam, hogy ha a tollak a hamutálhoz érnek,
megkeményednek és összetörnek.

amikor utoljára szívtam ott el egy cigarettát,
perzseltek a tollak a hamu alatt – teljesen
észrevétlenül kerültek oda.
csak a lassan felszálló szürke füstöt
vettem észre, amint az ablakon túl eltakarta
a szobádból kiszivárgó fényeket.

másnap reggel arra keltem, hogy a galambok
tömegesen csapkodják le magukról
a felesleges tollakat.

2012. 06. 30.

azóta nem is számoltam, hányszor hoztam be a szobánk-
ba a hamutálat a lépcsőházból, mert, ha elsőre úgy is tű-
nik, ez már rég nem az a hamutál, és rég nem az a lép-
csőház, ahová szeretkezéseink után ki kellett jönnöm rá-
gyújtani, csak a szétszóródott jelentésfoszlányok marad-
tak, a padlót ellepő galambtollak szétmállanak ujjaim kö-
zött, és a számtani fejtegetések, melyekkel gyakran fá-
rasztottalak, most sem érnek semmit, hisz az alternatívák
közt minek – mondogattad.

a kis márvány szökőkút az ablak melletti asztalon, amikor a tollak a legutóbb ellepték, már nem érezte alárendeltségüket, a vízfelszín meg se rezdült, ugyanakkor a hamutálban viszont kigyulladtak a vibráló parázsmaradványok között: az már tényleg nem az a szökőkút volt, nem az a vízfelszín, amelybe korábban elmerültek a tollak, csupán az alárendeltség volt, ahogy most is, állandó. két emelettel lejjebb a szobánktól reflexszerűen elkezdem számolni a hátralévő lépcsőfokokat, az előtte lévőket úgyis felesleges.

